

El Castell dels Moros de Casserres

Les Masies de Roda

Ubicació

Comarca:	Osona
Lloc/Adreça:	Collet de Casserres, 08510.
Emplaçament	A l'extrem de nord-oriental del terme. A la part de tramuntana de la península de Casserres.

Coordenades:

Latitud:	41.98923
Longitud:	2.3514
UTM Est (X):	446275
UTM Nord (Y):	4648784

Classificació

Número de fitxa	08116-114
Àmbit:	Patrimoni immaterial
Tipologia	Tradició oral
Estil / època:	Popular
Estat de conservació	Bo
Protecció	Inexistent
Accés	Fàcil
Ús actual:	Científic
Titularitat	Pública
Fitxes associades:	
<u>Castell de Casserres</u>	
Autoria de la fitxa	Jacob Casquete Rodríguez
Data de registre de la fitxa:	dt., 18/05/2010 - 02:00

Descripció

El lloc de Casserres ha estat i és font inesgotable de llegendes, contes i narracions varies de la cultura popular. Aquestes històries, moltes transmeses oralment i altres d'escrites, són més fruit de la imaginació col·lectiva que no pas de la realitat històrica, també present. El paisatge, l'encant, la isolació, el nexa d'unió amb la gent del lloc, i com no, la pròpia història han provocat que al voltant de Casserres es creés un mite. Cal diferenciar entre aquelles històries que són exclusives del lloc i d'altres que formen part de la narrativa folklòrica general catalana i l'única cosa que fan és enquadrar els fets en l'entorn físic de Casserres. A continuació transcrivim la llegenda del Castell de Moros de Casserres, narració extreta del llibre "100 Llegendes de la Plana de Vic" on, basant-se en les converses amb en Ramon Puntí, veí de Manlleu, el dia 29 de juliol de 1988, acabaven recollint aquesta narració: "Al castell dels moros de Casserres hi havia un cabdill que es va enamorar perdudament de la noia de can Regàs de Manlleu. Aquest cabdill no era pas molt sanguinari. Era ben vist pels cristians ja que sempre els havia respectat. Però resulta que can Regàs era la casa del cap dels cristians de Manlleu. El pare de la noia no ho veia pas gaire clar, ja que el seu enemic s'havia enamorat de la seva filla. Però la seva dona li va fer veure que aquest cabdill no era pas tan dolent i que si estaven tots dos enamorats, era millor que els deixessin fer. No n'estava gaire convençut, d'aquest amor, però va acceptar rebre el cabdill moro quan aquest li va sol·licitar audiència per demanar la mà de la noia. Va preparar la trobada amb tots els honors tal com l'ocasió requeria. Al final, veient que la seva dona tenia raó, va acceptar i pactaren el casament. Va dir al cabdill: - Et pots emportar la noia però amb tres condicions: primer, ha d'anar acompanyada de tres serventes i des tres servents perquè tingui cura; segons, has de prometre que en cuidaràs i li donaràs tot el que ella necessiti; i tercera, heu de viure sempre més al castell de Casserres; no te la pots emportar a la moreria. El cabdill moro va estar d'acord amb totes les condicions que li va imposar, i va prometre complir-les al peu de la lletra. El dia del casament van fer una gran festa. La celebració es féu a can Regàs. Tothom hi va estar convidat. Va ser un esdeveniment important tal com pertocava a tan alta categoria. Mentrestant el pare de can Regàs, que no veia gens clar com respondrien els altres moros, va enviar un negociador a parlamentar al castell. La intenció era que acceptessin la parella de nuvis quan retornessin al castell. La negociació va sortir més bé del que es pensava. Els comandants de les tropes mores van acceptar abandonar el castell en mans cristianes. Aquests comandants tenien una bona visió militar i veien que les tropes enemigues eren molt nombroses i ells eren molt pocs i estaven cansats. Varen pactar la tàctica d'abandonament: podien entrar al castell a canvi de deixar escapar els que no posessin cap resistència, i el dia que tot estigués a punt ells posarien un senya a sobre el roc del Llum. Els senyal voldria dir que les portes serien obertes i la tropa podria entrar a dins el castell sense cap perill.

Observacions:

La parella després del casament va anar a viure al castell de Casserres. Varen ser molt ben rebuts per tots. Durant una temporada van viure molt feliços i tots els moros estaven contents de la seva jove mestressa. El de can Regàs ja es pensava que els comandants no compliren el tracte. Però va arribar un dia que van posar un llum a sobre una gran roca. Aquest roc era sota mateix de Casserres, al mig del riu Ter. (Ara ja és cobert per l'aigua del l'embassament): Des d'aquell dia en van dir el Roc del Llum. Aquella nit era molt fosca i sense gaire dificultat varen poder entrar tota la tropa a dins del castell. Només algun moro hi va posar resistència. Els cristians van dir als moros: - Podeu marxar tots, però el qui es quedi aquí serà el nostre presoner. Tots varen marxar. Tots menys el cabdill. Ell va preferir quedar-se a viure a Casserres amb la seva estimada, ho havia promès. Encara que fos presoner dels cristians per sempre més, ell es volia quedar al castell. Van viure feliços durant molts anys al castell" (ROVIRÓ 2000: 28-30).

Bibliografia

ROVIRÓ I ALEMANY, X. (2000): "100 Llegendes de la Plana de Vic"! . Farell, Sant Vicenç de Castellet.

